

РЕШЕНИЕ

№ 4469

гр. София, 05.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 10.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **2321** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК, във връзка с чл. 186, ал. 4 от Закона за данък върху добавена стойност /ЗДДС/.
Образувано е по жалба на [фирма] срещу ЗНПАМ № ФК-С926-0455652/09.02.2021 г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“-С. в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на дружеството е наложена ПАМ „запечатване на търговски обект“ – кабинет и „забрана за достъп до него“ за срок от 14 дни, на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 187, ал. 1 от ЗДДС.
В жалбата е посочено, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния и процесуалния закон и при несъответствие с целта на закона. Моли се тя да бъде отменена. Претендират се разноски.
В съдено заседание жалбоподателят се представлява от адв. У., който поддържа подадената жалба и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.
Ответникът – Л. П. Х., началник отдел „Оперативни дейности“-С. в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП – в съдебно заседание се представлява от юрк. Н., която оспорва подадената жалба и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.
Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:
На 25.01.2021 г. в 18,30 часа е извършена проверка на търговски обект по смисъла на §1, т. 41 от ДР на ЗДДС – кабинет, находящ се в [населено място], [улица], ет. 2, ап.

б, стопанисван от [фирма], съгласно договор за наем от 30.11.2020 г.

При проверката е констатирано, че търговецът в качеството си на задължено лице по чл. 3 от Наредба № Н-18/2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства, не регистрира и не отчита всяка извършена продажба на услуги в търговския обект, чрез издаване на фискални касови бележки от въведеното в експлоатация в обекта фискално устройство.

При извършена контролна покупка на услуга психологически сеанс на стойност 40 лв. от А. Н. И. – инспектор по приходите, не е издаден фискален бон от монтираното и в работен режим фискално устройство в обекта модел DATECS DP-150 с ИН на ФУ №DT892170 и ФП № 02892170 с рег. № на ФУ в НАП – 4456052/18.12.2020 г., нито от кочан с ръчни касови бележки, отговарящ на изискванията на Наредба № Н-18/2006 г. Покупката е извършена преди легитимацията на органите по приходите и е заплатена в брой. Сумата е приета от Д. В. З.-П. за сметка на дружеството.

След легитимацията на проверяващите от ФУ е отпечатан КЛЕН за 25.01.2021 г., от който е видно, че сумата не е отразена като регистрирана чрез издаване на фискална касова бележка в момента на плащане на сумата. Установена е касова разлика в размер на 40 лв. между наличните парични средства в касата и тези, маркирани във ФУ. Съставен е опис на парите в касата, от който е видно, че парите в касата са 40 лв. Разчетената касова наличност от монтираното в обекта ФУ, съгласно дневния отчет е 0.00 лв.

За извършената проверка е съставен П. сер. АА № 0455652/25.01.2021 г.

Издадена е ЗНПАМ № ФК-С926-0455652/09.02.2021 г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“-С. в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на дружеството е наложена ПАМ „запечатване на търговски обект“ – кабинет и „забрана за достъп до него“ за срок от 14 дни, на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 187, ал. 1 от ЗДДС.

При така установената фактическа обстановка съдът правил следните правни изводи: Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14 - дневен преклузивен срок, от страна, имаща правен интерес от обжалване и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 186, ал. 3 от ЗДДС, принудителната административна мярка по, ал. 1 се прилага с мотивирана заповед на органа по приходите или оправомощено от него длъжностно лице. Видно от приложената по делото Заповед № ЗЦУ-1148/25.08.2020 Г., директорите на дирекции "Контрол" в ТД на НАП и началниците на отдели "Оперативни дейности" в дирекция "Оперативни дейности" в главна дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП са определени да издават заповеди за налагане на принудителна административна мярка "запечатване на обект" по чл. 186 ЗДДС. Видно от Заповед № 3766 от 25.09.2019г. Л. Х., издател на оспорената заповед е временно преназначен на длъжност началник отдел в ЦУ на НАП, Главна дирекция „Фискален контрол“ за неопределено време.

Съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган. Същата съдържа законоустановените реквизити и е издадена в законоустановената писмена форма при спазване на процесуалните правила. Неоснователно е направеното в жалбата възражение, че оспорената заповед не е мотивирана, както и че липсват фактически и правни основания за нейното издаване.

Съгласно чл. 186, ал. 1, т. 1 б. "а" от ЗДДС, на лице, което не спази реда или начина за

издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се налага принудителната административна мярка /ПАМ/ запечатване на обект за срок до 30 дни. Разпоредбата е императивна и органът, установил нарушението - издаване на документ за продажба, е длъжен да наложи ПАМ. Съдът намира, че в случая наложената ПАМ е правилна и законосъобразна с оглед характера на нарушението и обществените интереси, които то засяга - спазване на данъчното законодателство.

Разпоредбата на чл. 118, ал. 1 ЗДДС предвижда, че всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство /фискален бон/ или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност /системен бон/, независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Редът и начинът за издаване на фискална касова бележка /фискален бон/ е установен в Наредба № Н-18/2006 г. на МФ за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства. Според чл. 25, ал. 1, т. 1 от Наредбата, задължително се издава фискална касова бележка за всяко плащане с изключение на случаите, когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод. Съгласно чл. 25, ал. 3 от Наредбата, фискалната касова бележка се издава при извършване на плащането, като едновременно с получаване на плащането на клиента се предоставя издадената фискална касова бележка.

От събраните в хода на съдебното производство доказателства се установява по безспорен начин, че при извършена контролна покупка от проверяващите органи на стойност 40 лв. не е издадена касова бележка в търговски обект, стопанисван от жалбоподателя. Съгласно § 1, т. 6 от ДР на Наредбата, контролна покупка е тази, която се извършва от или под контрола и наблюдението на органите на НАП и се документира с протокол за проверка. Чрез контролната покупка се констатира спазването на изискванията по Наредбата за регистриране на продажби на стоки или услуги с изискуемия документ за конкретния случай. В представената по делото административна преписка е приложен протокол от извършената проверка, в който е отразена контролната покупка, с оглед което съдът приема, че са спазени изискванията на наредбата относно извършването на контролната покупка и нейното документирание.

Между страните не е спорно, че в обекта е имало монтирано и работещо към момента на извършване на проверката фискално устройство. Съдът приема, че е било налице задължение по смисъла на чл. 118, ал. 1 ЗДДС за издаване на касова бележка, което не е било изпълнено при извършената в търговския обект контролна покупка. Налице са били законоустановените предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 186, ал. 1, б. "а" от ЗДДС - запечатване на търговския обект. От представените по делото доказателства – протокол за извършена проверка, опис на парите в каса, както и дневен финансов отчет, се установява, че направената от контролните органи покупка не е била отчетена през фискалното устройство. Освен това, следва да бъде съобразено и че по време на проверката е констатирана положителна разлика в касовата наличност от 40 лв. Органът е длъжен да издаде заповед за налагане на ПАМ, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, като действа в

условията на обвързана компетентност по отношение на налагането на ПАМ.

Твърдението в жалбата, че между лицето Д. В. З.-П. и санкционираното дружество не съществуват никакви правоотношения, е недоказано. В представената административна преписка се съдържа обяснение от П., в което същата е заявила, че не е издала касова бележка, защото не умее да работи с ФУ. Налице е и декларация, попълнена от П., в която същата е посочила, че работи в [фирма] на длъжност психолог. Липсата на съставени документи, свързани с трудовото правоотношение между лицето, предоставило услугата и санкционираното дружество е обстоятелство, което би могло да бъде предмет на друго административнонаказателно производство, в случай че е налице нарушение на трудовото законодателство, но не би могло да послужи за аргументиране липсата на отговорност, доколкото в случая е от значение предоставената от лицето услуга, предмет на основната дейност на дружеството. Липсва каквато и да било житейска логика непознато за дружеството лице да осъществява платена услуга от името на дружеството в офис на дружеството и в кръга на неговата основна дейност, без за това дружеството да е уведомено и без да е дало своето съгласие. В този смисъл възраженията на жалбоподателя се основават на неговото собствено правомерно или не поведение, поради което не следва да се приемат за основателни.

По делото не е спорно, че проверения търговски обект е стопанисван от наказаното дружество. Следователно именно то носи отговорност за спазване на разпоредбите на Наредба № Н-18/2006 г., както и на ЗДДС.

Неоснователно е възражението, че срокът на ПАМ е неправилно определен, тъй като се касае за първо извършено нарушение. Административният орган има право на преценка относно срока на ПАМ. С процесната ПАМ се цели предотвратяване на административни нарушения. При определяне на срока правилно са съобразени тежестта на извършеното нарушение и последиците от същото, както и целта да предотврати възможността за извършване на нови нарушения. Действително процесните обстоятелства създават предпоставки с това си поведение дружеството да накърнява обществения интерес и фискалната политика, неотчитайки надлежно извършваните от него продажби и допускайки отклонение от данъчното облагане. Целта на процесната ПАМ е превантивна - да се защити общественият интерес, като се предотврати възможността за нови подобни нарушения от страна на търговското дружество. Следва да се приеме, че съществува възможност за извършване и на друго нарушение от същия вид и изводът за наличието на такава възможност съдът намира за мотивиран и фактически обусловен от конкретните обективни дадености във връзка с неправомерното поведение на оспорващия по отношение отчитането на продажбите, на какъвто извод сочи неизползването на ФУ от одобрен тип. Т.е. извежда се обоснован извод, че търговецът може да извърши друго административно нарушение, ако не е издадена заповед за прилагане на процесната ПАМ.

Срокът на ПАМ се определя по целесъобразност, като в настоящия случай преценката на органа е законосъобразна. Определеният срок на процесната по делото ПАМ - 14 дни е към средния размер, като са изложени доводите, на които се основава извършената преценка. Налице е анализ на конкретни фактически обстоятелства и обективни данни, обусловили конкретната степен на административна принуда в определения от органа срок. Ясно в мотивите по отношение на срока на мярката административният орган е посочил, какво точно е съобразил

Доколкото ПАМ е израз на административна държавна принуда, съдът намира, че в

конкретния случай същата е определена във вид и за срок, неограничаващи правата на оспорващото дружество в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона легитимна цел. Като всяка една ПАМ и процесната рефлектира неблагоприятно на дейността в случая на търговеца. Въпросните законоустановени цели на ПАМ, визирани в чл. 22 от ЗАНН, не биха могли да бъдат постигнати, ако се отнасят само към конкретното деяние. Напротив смисълът на закона изисква при прилагане на конкретна ПАМ да се цели чрез мярката да се осигури правомерно поведение на правните субекти.

Засягането в случая на правната сфера на оспорващия е съразмерно спрямо преследваната легитимната цел - предотвратяването и преустановяването на неправомерно спрямо разписаното в закона поведение, както и за предотвратяване на вредните последици от такова поведение в защита на обществения интерес, по аргумент от чл. 22 от ЗАНН. В този смисъл, оспорената заповед, с която е наложена ПАМ е в съответствие с принципа за съразмерност по чл. 6, ал. 2 от АПК и не противоречи на целта на закона. В случая с предвидената от законодателя ПАМ се цели създаването на гаранции за осигуряване на законосъобразно поведение на оспорващия търговец като стопански субект, без ПАМ да се приравнява на санкция. По отношение наложената с процесната заповед забрана за достъп до обекта, макар тази мярка да е предвидена като отделна ПАМ съгласно чл. 187, ал. 1 от ЗДДС, доколкото същата се прилага едновременно и във всички случаи на налагане на мярката по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "а" от ЗДДС, преценката за нейната законосъобразност може да се сведе до това има ли разпоредено запечатване на обекта. В случая, забраната за достъп е наложена със същата заповед, с която е разпоредено и запечатването на обекта, поради което следва да се приеме, че условията по чл. 187, ал. 1 т от ЗДДС са изпълнени, като забраната за достъп е наложена спрямо обекта, където е извършено нарушението. Следователно оспорената заповед е законосъобразна и в тази ѝ част.

За да съответства на целта на закона един административен акт, с който се налага принудителна административна мярка, следва актът да отговаря на общата цел на принудителните административни мерки, посочена в чл. 22 от ЗАНН: за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, както и с целта на ЗДДС - предотвратяване вреди за фиска при осъществяване на дейност в търговските обекти. Съдът приема, че процесната заповед е издадена в съответствие с целта на закона, независимо от обстоятелството, че се касае за първо нарушение.

С оглед изложеното издадената ЗНПАМ е законосъобразна, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изхода на спора, на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 100 лв., определен на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу ЗНПАМ № ФК-С926-0455652/09.02.2021 г.,

издадена от началник отдел „Оперативни дейности“-С. в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на дружеството е наложена ПАМ „запечатване на търговски обект“ – кабинет и „забрана за достъп до него“ за срок от 14 дни, на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 187, ал. 1 от ЗДДС.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 6, представлявано от управителя Е. Н. З., да заплати на да заплати на ЦУ на НАП, сумата от 100 /сто/ лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: